

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. II. Conclusio affirmativa statuitur, & auctoritate D. Thomæ firmatur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

§. II.

Conclusio affirmativa statuitur. & auctoritate D. Thomae firmatur.

Deo legitur: prædestinationem non solum gaudere certitudine cognitionis & præcipientie, sed etiam ordinis & causalitatis mediocrum.

Probatum primo ex D. Thoma, qui variis in locis expressissime docet hanc sententiam. Nam sic art. 7. inquit: Numerus Electorum est Deo certus, non solum ratione cognitionis, sed etiam ratione electionis & dispositionis. Et quod lib. 12. art. 3. querit, utrum prædestinatio sit certa? Et respondet; Quod prædestinatio habet certitudinem ex parte scientiæ Dei, quæ non potest falli; & ex parte voluntatis divinæ, cui non potest aliquid resistere; & ex parte providentiæ, quæ sempiternum modo dicit ad finem: Ergo S. Doctor non solum certitudinem cognitionis & scientiæ, sed etiam causalitatis & providentiæ, seu ordinationis mediocrum, in prædestinatione agnoscit. Unde in 1. ad Annibaldum, dist. 40. qu. 1. art. 3. ad 2. Sic prædestinatio respectu gloriæ habet certitudinem præscientiæ & causæ, ut reprobatum respectu ejus quod est ad finem. Nam prædestinatio respectu gratiæ habet certitudinem præscientiæ & causæ, sed reprobatum respectu culpæ certitudinem præscientiæ solum. Denique idem S. Doctor quæst. 6. de verit. art. 3. expressè respicit sententiam illam Molinæ, tanquam repugnantem Scripturæ & dictis Sanctorum, & indicat triplex inconveniens & absurdum quod ex illa sequitur: aitenim: Non potest dici quod prædestinatio supra certitudinem providentiæ nihil aliud addat, nisi certitudinem præscientiæ: ut si dicitur quod Deus ordinat prædestinatum ad salutem, sicut & quilibet alium, sed eum hoc de prædestinato scit quod non desinet a salute: sic enim dicendo, non diceretur prædestinatus differre a non prædestinato ex parte ordinationis (causæ scilicet ad effectum) sed tantum ex parte præscientiæ eventus; & sic præscientiæ esset causa prædestinationis, nec prædestinatio esset per electionem prædestinantis, quod est contra auctoritatem Scripturæ, & dicta Sanctorum. Unde præter certitudinem præscientiæ, ipse ordo prædestinationis habet ineffabilem certitudinem.

Non ignoravit Molina hunc locum D. Thomæ, eumque vidit ubi valde esse contrarium, unde ab illo tribus modis tentavit se expedire loco supra citato §. Ut ad id. In primis dicit quod D. Thomas solum constituit differentiam inter providentiæ communem, & prædestinationem, sed quod providentiæ sit indifferens ut finis sequatur aut non: de ratione autem prædestinationis sit, ut ad beatitudinem prædestinatus perveniat; hanc tamen certitudinem solum esse ex præscientiæ, quæ Deus prævidet arbitrium, cum posset deficere, non defecturum. Secundo dicit, quod D. Thomas non constituit certitudinem in singulis effectibus prædestinationis, per comparationem ad voluntatem Dei absolutam, sed in toto effectu prædestinationis in ordine ad consecutionem finis. Tertio addit, quod si D. Thomas, ut ejus verba redolere videntur, intendat docere quod prædestinatio habet certitudinem ex absoluta electione Dei, & divinæ voluntatis efficacia, & non ex præscientiæ sola illius sententiæ quoad hoc non adhæret.

Verum prima solutio textui manifestè adversatur: nam solum ponit infallibilitatem prædestinationis ex præscientiæ eventus, & prævisio-

A ne boni usus liberi arbitrij, eam tamen ibidem D. Thomas expressè asserat, quod præter certitudinem præscientiæ eventus, ipse ordo prædestinationis habet infallibilem certitudinem. Et cum loco relato ad Annibaldum dicat in terminis, quod prædestinatio respectu gloriæ (& consequenter respectu mediocrum quæ ad illam conducunt) habet certitudinem præscientiæ, ET CAUSÆ: Ergo falsum est quod docet Molina, nempe quod licet de ratione prædestinationis sit ut ad beatitudinem prædestinatus perveniat, hæc tamen certitudo est solum ex præscientiæ, quæ Deus prævidet arbitrium, cum posset deficere, non defecturum. &c.

Secunda etiam solutio non satisfacit, nec quædrat menti & doctrinæ D. Thomæ. Nam inconveniens quod infert, nempe quod non esset prædestinatio per electionem prædestinantis, eodem modo currit respectu cujuscumque effectus prædestinationis, ac respectu collectionis omnium effectuum. Est enim magnum inconveniens, quod quilibet effectus prædestinationis non sit ex speciali intentione Dei, & a prædestinatione, prout est specialis providentiæ, si non electivè, saltè imperativè. Quod si quilibet a prædestinatione procedit, vel ab illa impetatur, quilibet, præter certitudinem præscientiæ, debet habere certitudinem ordinis & causalitatis, in ordine ad effectum quem Deus intendit.

Adde quod, gratia est unus ex effectibus præcipuis prædestinationis, & tamen D. Thomas loco citato ad Annibaldum dicit quod prædestinatio respectu gratiæ, habet certitudinem præscientiæ, ET CAUSÆ: Ergo constituit certitudinem causalitatis in prædestinatione, non solum per ordinem ad totam collectionem effectuum, sed etiam in ordine ad singulos in-particulari. Quare solum tertia responsio quadrat Molinæ, nempe se recedere à D. Thomæ, si doceat, ut ejus verba sonant, quod prædestinatio habet certitudinem ex absoluta electione Dei, & non ex præscientiæ sola. Quam tamen sententiam adeo certam existimat S. Doctor, ut aliam, quæ solum certitudinem præscientiæ in prædestinatione agnoscit, dicat esse contra auctoritatem Scripturæ, & dicta Sanctorum.

§. III.

Concilia & SS. Patres.

POTest etiam probari conclusio ex Conciliis & SS. Patribus, qui prædestinationis & gratiæ infallibilitatem, non ex aliquo à Deo præsupposito & prævisio, sed ex ipsa ordinatione, operatione, ac efficacia divinæ voluntatis & omnipotentis desumunt; & consequenter non solum certitudinem præscientiæ, sed etiam causalitatis in prædestinatione agnoscunt. Consequentia patet: Antecedens probatur primo ex Tridentino sess. 6. cap. 13. ubi loquens de magno perseverantiæ dono, quod est unus ex præcipuis prædestinationis effectibus, illius certitudinem & infallibilitatem reducit non in divinam præscientiam explorantem futurum humanæ voluntatis consensum, & occasiones ac circumstantias temporis & loci expectantem, sed in virtutem & efficaciam infinitam divinæ omnipotentis: ait enim: Munus perseverantiæ, de quo scriptum est, qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit, aliunde haberi non potest, nisi ab eo qui POTENS EST, eum qui stat statuerit ut perseveranter stet, & eum qui cadit restituere.